

Netekties skausmą nuslopino pagalba kitiems

Dukterį palaidojusi vilnietė įgyvendina svetimų sunkiai sergančių vaikų svajones

Rugilei tebuvo treji su puse, kai E.Abrukauskienė jos neteko. „Negaliu nutylėti Rugilės istorijos ir sukauptos patirties. Tai būtų labai egoistiška“. – įsitikinusi moteris, padedanti kitoms su piktybinės ligos diagnoze susidūrusioms šeimoms.

Nuotr. iš asmeninio albumo

BEATA BUKOTAITĖ

„LIETUVOS RYTO“ KORESPONDENTĖ

Laidotuvės – kas du mėnesius

Edita Abrukauskienė nelaukia Kalėdų, kad išpildytų vaikų sva-

jones. Mažyliai, patikintys savo troškimus šiai moteriai, Kalėdų gali ir nesulaukti.

„Pirmiausia jie visuomet sako, kad nori kuo greičiau pasveikti.

Tačiau aš jų prašau man į ausį pasakyti šiek tiek mažesni norą, kurį tikrai galėčiau įgyvendinti”,

– atsiduso E.Abrukauskienė.

35 metų vilnietė stengiasi išpildyti piktybinėmis ligomis susirgusių vaikų norus.

Prieš pusantrų metų ji neteko savo vienturtės dukters Rugilės. Trejų su puse metų mergaitę įveikė piktybinis auglys.

Labdaros ir paramos fondą „Rugutė“ įkūrusi E.Abrukauskienė savo meilę dabar atiduoda kitiems sunkiai sergantiems vaikams.

Kai tik moteris suranda pinigų dovanoms, skuba pas sergančius vaikus, nešina dviratukais, žaislinėmis mašinėlėmis, lėlėmis ar-

asba žaidimų kompiuteriais.

Tačiau ne visus mažylius E.Abrukauskienė suspėja aplankyti.

Kai kuriuos pasiglemžia nepagydomos ligos.

Tuomet moteris perka baltų gėlių puokštę ir skuba į laidotuves.

Nukelta į 2 p.

2 Likimo išbandymas

SVEIKATOS GIDAS

Lietuvos rytas / 2005 m. lapkričio 22 d., Nr. 271

Netekties skausmą nuslopino pagalba kitiems

Atkelta iš 1 p.

Kvietimo į nepagydomai sirgusių mažylių laidotuves ji sulaukia maždaug kas du mėnesius.

Šeima įsikūrė prie ligoninės

Rugilė taip pat labiausiai už viską pasaulyje troško pasveikti.

„Gimtadieniui man nereikia jokių dovanų, tiktai sveikatėlės”, – tėvams sakydavo mergaitė.

Bet sveikatos medikai jai neįstengė sugrąžinti.

Beveik dvejus metus užsitęsusi dukters ligą Abrukauskai vadino galynėjimusi su mirtimi.

Dėl Rugilės ligos Editos ir Dainoro Abrukauskų šeima iš Panevėžio atsikraustė gyventi į Vilnių. Jie išsinuomojo butą prie pat Santariškių, kur buvo gydoma duktė – norėjo būti kuo arčiau Rugilės.

Abrukauskai stengdavosi kas vakarą parsivežti dukrą, kad ji galėtų miegoti savo lovelėje ir žaisti su mėgstamais žaislais.

„Iš pradžių medikai mūsų norui vakarais grįžti namo prieštaravo. Tačiau vėliau pritarė, nes mergaitės nuotaika pasitaisė.

Sugrįžusi iš namų ji jausdavosi žvaiesnė, ne taip bijodavo baltais chalatais vilkinčių gydytojų”, – aiškino E.Abrukauskienė.

Stengdamiesi, kad keturias operacijas ir daugybę chemoterapijos seansų išgyvenusiai Rugilei tektų iškęsti kuo mažiau skausmo,

E.Abrukauskienė niekuomet neišjungia savo mobiliojo telefono. Su sergančiais vaikais ji susirašinėja trumposiomis žinutėmis, o jų tėvams ji tampa ir patarėja, ir guodėja.

P.Lileikio nuotr.

Vilnietė, pati sulaukusi daug paramos iš kitų žmonių, padėjusių jos Rugilei, rūpinasi ir tuo, kad mažieji ligoniai nepristigtų kraujo bei jo komponentų – įvairiose įstaigose ji organizuoja ir nemokamos kraujo donorystės akcijas.

Ir patarėja, ir guodėja

E.Abrukauskienė dažnai lanko ligoninėje gulinčius sergančius vaikus. Tačiau išėjusi iš gydymo įstaigos moteris stengiasi atsipalaiduoti.

Lūdny minčių prispausta ji niekuomet neina tiesiai namo – stengiasi prasiblaškyti. Atsikratyti slogios nuotaikos jai padeda ir vyras Dainoras.

E.Abrukauskienė niekuomet neišjungia savo mobiliojo telefono. Su sergančiais vaikais ji susirašinėja trumposiomis žinutėmis.

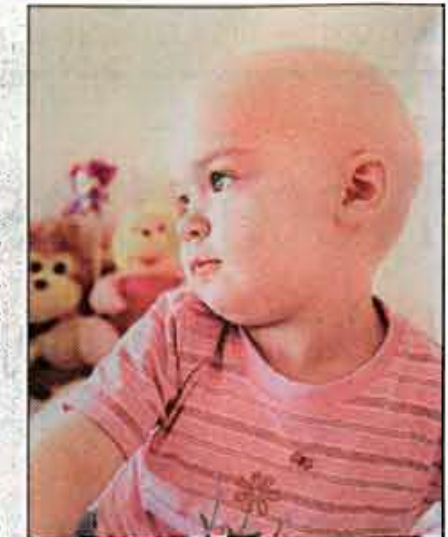
Vaikų tėvai moteriai skambina ir pasidžiaugti, ir pasitarti, ir pasiguosti.

Kapinėse statys sniego senį

E.Abrukauskienė vengia žodžio „mirtis”. Mirtį ji vadina išėjimu, atsisveikinimu.

Ašaras ji braukia tik tuomet, kai nemato vaikai.

Moteris prisipažino, kad negali palūžti, matydama vaikų troškimą gyventi, jų ligoninėje išrikiuotą lėles ar mašinytes.

Rugilė per gyvenimą žengė šimtamišiais batais – skubėjo kuo daugiau išmokyti ir kuo daugiau nuveikti.

tradicinį, o rausvo akmens paminklą, kuris primena vaikišką „Lego” detalių statinį.

Žiemą Abrukauskai prie Rugilės kapo ketina nulipdyti ir pastatyti sniego senį.

tėvai išmoko patys perrišti žaizdas ir nesitraukė nuo jos nė per žingsnį.

Išmoko naudotis kompiuteriu

„Rugilė per gyvenimą žengė šimtamyliais batais. Matyt, skubėjo kuo daugiau išmokyti ir kuo daugiau nuveikti“, – guvia dukterį prisiminė E.Abrukauskienė.

Būdama vos dvejų su puse metų mergaitė jau mokėjo skaičiuoti, pažinojo visas raides. Prieš trečiąjį gimtadienį ji paprašė knygelės, iš kurios galėtų mokytis skaičiuoti.

Vėliau iš knygyno ji niekuomet neišėidavo tuščiomis.

Tėtis mergaitę išmokė naudotis kompiuteriu. Ji pati įsijungdavo kompiuterį, susirasdavo reikiamą žaidimą ar programą, klaviatūroje surasdavo ir paspausdavo raides.

Slėpti patirtį – egoistiška

Rugilei mirus, jos tėvai skaudžius savo išgyvenimus išliejo savo sukurtoje interneto svetainėje.

Pasipylus sergančių vaikų tėvų skambučiams ir klausimams, jie nusprendė įkurti labdaros ir paramos fondą „Rugutė“.

Apsispręsti įkurti fondą padėjo ir po neilgo ligos atoslūgio į liginę sugrįžęs Rugilės draugas.

„Aš ilgai svarsčiau, ar įkūrusi

paramos fondą piktybiniais navikais sergantiems vaikams pajėgsiu vėl iš naujo viską išgyventi.

Juk užgesus mano vienintelio vaiko gyvybei buvau pamišusi iš skausmo.

Tačiau slėpti savo istorijos ir sukauptos patirties negaliu. Tai būtų labai egoistiška“, – įsitikinusi E.Abrukauskienė.

Paniką įveikia žinios

Abrukauskų sukurtoje interneto svetainėje – ne tik Rugilės kovos su liga dienoraštis – kompiuterinio tomografo nuotraukos, medikų ir tėvų pastabos. Čia galima susipažinti su daugybės vaikų ligos istorijomis.

Rugilė sirgo itin reta liga – trynio maišo naviku. Abrukauskai ilgai blaškėsi, bandydami surasti kuo daugiau informacijos apie šią ligą.

Jie supranta, kiek daug jėgų sergančio vaiko artimieji išieškoja vien ieškodami suprantamų paaiškinimų, gydymo galimybių. Abrukauskai ragina kitus tėvus dalytis žiniomis ir patirtimi.

„Piktybinė liga – ne sloga, kuri praeina savaime.

Vaiką reikia nuolatos stebėti, ar navikas neatsinaujina.

Kiekviena ligos istorija yra sielvarto kupina šeimos drama.

Todėl fondas stengiasi nors tru-

putį palengvinti tų šeimų dalią. Juk kad pasijustum saugus ir galėtum įveikti paniką, reikia labai daug žinių“, – kalbėjo E.Abrukauskienė.

Nors įkurdama paramos fondą moteris pirmiausia galvojo apie piktybiniais navikais sergančius vaikus, ji neatsisako padėti ir kraujo vėžiu sergantiems vaikams.

Šeimoms – individuali parama

Pirmąjį savo gimtadienį lapkričio pabaigoje minėsiantis labdaros ir paramos fondas „Rugutė“ sergančių vaikų šeimas stengiasi paremti ir reikalingais buitais daiktais, drabužiais, padeda pasirūpinti vaistais.

„Kiekvienai bėdos prispaustai šeimai stengiamės padėti individualiai.

Pavyzdžiui, vienam mažyliui dėl piktybinio naviko buvo išoperuota šlapimo pūslė. Kas mėnesį rinkdavome pinigus ir nupirkdavome po 300 sauskelnių, nes jo šeima tam neturėjo pinigų“, – pasakojo paramos fondui vadovaujanti E.Abrukauskienė.

Vis dėlto ji pastebėjo, kad šeimoms labiausiai trūksta ne finansinės paramos, bet informacijos.

Todėl ji ragina tėvus bendrauti tarpusavyje ir neužsisiklęsti savo problemų rate.

„Dauguma įsitikinę, kad vaikai neserga piktybinėmis ligomis. Jie mano, kad vaikus dažniausiai užklumpa tik leukemija – kraujo vėžys ar galvos smegenų navikai.

Tačiau daugybė mažylių serga ir akių, ir inkstų, ir kepenų, ir kaulų piktybiniais navikais“, – vardina moteris.

„Ne mamos ramina sergančius vaikus, o vaikai prašo, kad mamos neverktų, ir kaip įmanydami jas guodžia. Jie iki paskutinės akimirkos tiki stebuklais“, – kalbėjo E.Abrukauskienė.

Liūdesį ir tamsias mintis Abrukauskų šeima šalin veža ir lankydama Rugilės kapą.

Dukteriai atminti jie pastatė ne

Iki ligos Rugilė augo linksma ir guvi.